

Aan een draadje

Door

P. Los Gzn.

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2003

Aan een draadje

"Nou, die hangt daar ook mooi, ik denk dat hij zo meteen een grote tuimel zal doen, want die daar bovenaan is al bezig om een draadje door te knippen. Ik zou niet graag in zijn plaats zijn."

Nee lezer, zo'n positie is niet te benijden. Die erbij staan schijnen er van te schrikken en te beven, want het kan niet anders of de val moet vreselijk zijn, want onder hem gaapt een diepe afgrond. Hij hangt daar aan een draadje, alsof hij boven een vuurspuwende krater hing, de haren moeten hem van angst en schrik te berge rijzen, temeer daar hij weet dat hij ieder ogenblik in gevaar is dat de draad zal worden doorgeknipt, die reeds door de schaar gegrepen is.

Zou er dan niemand zijn om die mens uit de nood te verlossen? Dat schijnt wel, want die erbij zijn staan verschrikt en verlegen, maar hulp kunnen zij niet aanbrengen, het is te laat, want, toen het nog tijd was heeft hij met het gevaar gespot, en gelachen als het hem werd aangezegd. Wat hem nu treft heeft hij niemand dan zichzelf te wijten.

"Maar, zou er dan niets meer aan te doen zijn, zou de hand niet terug getrokken kunnen worden die de schaar vasthoudt? Het is toch verschrikkelijk om iemand zo te zien omkomen, hij heeft toch ook een ziel te verliezen?"

't Is waar, het is verschrikkelijk, en mij dunkt: wij moesten allen maar zorg dragen dat wij niet in dezelfde positie komen. Ik weet ook waarlijk niet hoe de man zo dwaas komt om aan dat draadje te gaan hangen, vindt gij dat ook niet?"

"Ja, dat vind ik ook, die vent is gek geloof ik, en ik zal wel oppassen dat ik hem niet navolg."

"Daar heb je wel gelijk in, indien ge althans nog niet aan een draadje hangt."

"Ik? wel, nou nog mooier, zou ik aan een draadje hangen, ik zou je wel hartelijk bedanken."

"Ik zal u eens een droom vertellen, en dan moet je eens goed luisteren."

Mijn droom.

Ik was ingeslapen en lag rustig op mijn bed, toen mij een man verscheen die een wat somber uitzicht had. Hij was gekleed in een lange, zwarte mantel, die hem tot aan de voeten reikte. Hij had in de ene hand een brandende fakkel, en met de andere wenkte hij mij om hem te volgen. Ik rees overeind, en onwillekeurig stond ik op, kleepte mij aan en volgde hem. Hij vatte mij bij de hand en voerde mij op een grote vlakke, waar het stikdonker was. Mijn leidsman zei mij, dat ik nauwkeurig moest acht geven op hetgeen volgen zou. Eensklaps brak de maan door de wolken en verlichtte de plaats waar wij stonden, dat mij een ontzettend tafereel vertoonde. Ik zag duizenden mensen hangen, eveneens als de man hier voorgesteld. Het scheen dat de meesten niets van hun ellendige toestand begrepen, daar zij recht vrolijk waren en dartelend aan het draadje heen en weer slingerden. Nadat ik geruime tijd met stomme verwondering dat tafereel had aangezien, verborg de maan zich weer achter de wolken, en dikke duisternis verving het licht van de zilveren maan. Ik vroeg mijn leidsman wat dit alles betekende. Hij antwoordde slechts: "Wacht slechts, gij zult nog andere dingen zien, want nog is het einde niet."

Daar brak de maan weer door, en zie, rondom die allen, die daar aan een draadje hingen, zag ik een gedaante heen en weer zweven; het was een geraamte, die in de rechterhand een grote schaar vasthield. Hoewel ik tot dusver niet zag dat hij iemand aanraakte, zo kwam hij nochtans zeer dichtbij, nu bij den een dan bij den ander, hetwelk ten gevolge scheen te hebben dat hen een koortsachtige rilling overviel. Bij nader beschouwing scheen het mij toe dat de gedaante door een hand werd vastgehouden en niet verder kon gaan dan hem werd toegelaten. Mij werd getoond hoe er daar velen aan een draadje hingen, terwijl onder hen een afgrond gaapte, die vuur en sulfer uitbraakte. Toen verdween het licht der maan en de vuurgloed verspreidde een akelig schemerlicht, waarbij ik niets duidelijk onderscheiden kon.

"Wat betekent dit alles?" zo vroeg ik weer aan mijn leidsman. Hij antwoordde: "Wacht slechts, ge zult nog grotere dingen zien, nog is het einde niet. Open uw oren." Ik luisterde daartoe scherp toe en vernam verscheidene klanken. Ik hoorde vloeken, lasteren, schelden, dartzel zingen, ijdel schertsen; maar ik vernam ook klachten, wenen en kermen, ik hoorde bidden en psalmen zingen, hetwelk door anderen werd bespot. "Waar ben ik? Zo vroeg ik andermaal, daar een schrik mij door de leden voer, en een koude, als die des doods, mijn knieën deed tegen elkaar slaan, zodat de banden mijner lendenen los werden. Ik kreeg geen antwoord, maar plotseling werd het weer geheel donker, en tevens zo stil als in het graf. Ik tastte in het duister rond en werd door mijn geheimzinnige leidsman vastgegrepen, die tot mij zei: " Vrees niet, gij zijt veilig onder mijn geleide."

Ik ontwaakte, en zie, het was een droom. Ik lag in langdurige overdenking over hetgeen ik gezien had, totdat de slaap mij de ogen deed sluiten en ik mij in de droom verplaatst zag op dezelfde donkere vlakte. Toen ik daar enige tijd vertoefd had, aan de zeide van mijn leidsman, verspreidde zich een licht veel helderder dan de maan, waardoor mij al de genoemde voorwerpen duidelijk zichtbaar werden, en mij daarbij werd getoond hoe de onzichtbare hand het geraamte nu op de een, dan op de andere persoon wees, die aan een draadje hingen, waarop deze onmiddellijk de schaar gebruikte en de draad doorknipte. Hier opende zich ontzettende taferelen. Zodra de schaar de draad naderde, scheen het dat er bewustheid kwam van de afgrond, die onder de voeten gaapte, althans bij de meesten. Ik zag er een die bij het gezicht van de schaar op akelige wijze de handen uitbreidde; zijn haren rezen hem te berge, en op vreselijke wijze gilte hij het uit: "*Te laat! te laat!*"

De tweede die volgde beproefde zich onbekommerd aan te stellen, lachte en dartzelde, terwijl de angst hem op het gezicht te lezen stond. Toen de draad was doorgeknipt, riep hij uit: " het zal wel schikken."

Een derde poogde zich gerust te stellen, en herhaalde gedurig deze woorden: " God is Liefde ". Met deze woorden overkwam hem hetzelfde als de beide vorigen, zij stortten onder een vreselijk gehuil in de afgrond neer.

Verscheidene zag ik op dezelfde wijze vallen, terwijl enigen vloekende, en andere biddende in de diepte wegzonken. Ik weet niet op te geven hoeveel het er waren die op deze wijze aan hun einde kwamen.

Rondom de afgrond stonden verscheiden personen te roepen en te waarschuwen, en de middelen ter hand te geven om uit de gevaarlijke toestand verlost te worden. Maar de meesten bespotten hen en scholden hen voor dwazen. Dat scheen hun echter niet te

verdrieten, maar zij riepen des te luider. Een van hen boog zich over de afgrond, en riep met luide stem aan de mond van de put: " Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen die in Christus Jezus zijn."

Weer zag ik hoe het geraamte gelast werd een andere draad af te knippen, en tegelijk met deze vingerwijzing zag ik dat de hemel zich opende, en vier engelen in witte kleding daalden naar beneden en zweefden boven de afgrond, onder de persoon, wiens draad moest worden afgesneden. Hij zag er vrolijk uit, en scheen met blijdschap het ogenblik te verwachten, en scheen zeer gewend met de magere bode te zijn. Hij sprak woorden die ik niet allen kon verstaan, nochtans zoveel dat ik hoorde dat hij goede hoop had op een beter leven. Eensklaps verheft hij zijn stem en zegt:

"Nog weinige stappen, en dan ben ik thuis."

Juist toen de bode de draad doorknipte sprak hij het laatste woord, en ... viel ... maar niet in de afgrond; de engelen vingden hem op, en droegen hem in hun schoot naar de plaats vanwaar zij gekomen waren.

Dat was een lief tafereel, en ik verlangde mij in de plaats van hem, wiens draad het laatste was afgeknipt. Plotseling werd ik van deze liefelijke overdenking afgeleid. Ik zag een man aan een draadje hangen, in een toga gekleed, hij had in zijn ene hand zijn baret, in de andere een zakbijbeltje. Hij sprak duidelijk over de liefde, en over het exempel (voorbeeld) dat de Heere Jezus had nagelaten, en zei dat men dat voorbeeld maar moest volgen om tot de volmaaktheid te geraken. Hij sprak schone woorden, die hij op zeer boeiende wijze voorstelde, ook scheen hij veel kennis van de mimiek (gebarentaal) te hebben, want hij scheen gedurig gedaanteverwisselingen te ondergaan. Nu eens tekende zijn gezicht vrede, in het bijzonder wanneer hij vermeldde hoe lief hij de Heere Jezus had, en dan weer was er smaad en verachting op te lezen, wanneer hij sprak van die akelige, zwartgallige mensen, die van niets anders wilden weten dan van het Bloed dat op Golgotha gestroomd had en van verzoening met God, alsof de God der liefde een grimmig wreker was. Deze redevoering duurde, zo ik meen, wel een uur lang. Terwijl hij in het vurigst van zijn rede was, kwam de bode en knipte de draad door, en met een verschrikkelijke val stortte hij in de brandende afgrond neer.

Daar viel mijn oog op een ander die aan een draadje hing. Haar gelaat tekende kalmte en zielenrust, hoewel er een pijnlijke trek over verspreid lag. Het scheen dat de lichaamssmartten hooggaande waren en de gedaante kwam gedurig nader, alsof hij de draad zou doorknippen, maar telkens als hij nabij gekomen was keerde hij weer terug, terwijl de vrede scheen te vermeederen, hoe meer hij naderde. Ik luisterde, en hoorde met lichte, afgebroken woorden, het volgende: *"Of ik vasthoud aan mijn Jezus? Ik heb geen andere ankergrond; ik lig aan Zijn Borst, in Zijn armen, en nog maar weinige ogenblikken, en Zijn engelen brengen mij daar waar Hij is. Dat mag vrije genade heten. Ik, een onreine zondares, die nooit naar Hem zou hebben omgezien, Hij was voor mij meer dan voor Hagar, de God des aanzien en des ontfermens, en in al mijn benauwdheden was Hij benauwd. Het lijden dezer tegenwoordige wereld, waarin ik ruimschoots mijn deel heb gehad, waarvoor Zijn liefde zij geprezen, want het waren zovele koorden waarmee Hij mij trok, is niet te waarderen bij de heerlijkheid die mij nu wacht. Kom nu, o dood! Gij zijt mij een bode des vredes; kom. Zo ras het de Heere behaagt, en laat de wormen mijn huid doorknagen en mijn stof met het stof verwaaien, ik weet dat mijn Verlosser leeft, en dat ik uit dit mijn vlees God, mijn God, zal*

aanschouwen en geen vreemde, maar mijn eigen lieve Heere en Heiland, Die mij gekocht heeft door Zijn Bloed. Kom, kom Heere Jezus! Zoudt Gij nog langer vertoeven? Ja, Hij komt al..... Toen werd het draadje afgeknipt, en ik zag haar, door de engelen opgevangen, daarheen brengen, waar ze zo lang naar gereikhalsd had.

Weinige ogenblikken daarna werd mijn aandacht getrokken naar een jammerlijk gekerm. Een vrouw zag ik daar, die de angst op het gezicht stond te lezen, terwijl zij alleen deze woorden uitgilde: "Benauwd! Benauwd!" De gedaante ging al heen en weer en dreigde gedurig de draad af te knippen. Ik vroeg haar naar de toestand van haar ziel, en ik hoorde het volgende: " ik weet dat ik voor God verdoemelijk ben, en voordat ik getrouwd was, was ik daarvan reeds volkomen overtuigd en mocht ik menigmaal behoefte gevoelen aan genade en met tranen en zuchten er om smeken, maar toen de zorgvuldigheden van de wereld kwamen is van lieverlee de behoefte verminderd, wel mocht ik onder de zuivere prediking blijven verkeren, maar het roepen om genade heeft geheel opgehouden, en nu ... benauwd! benauwd!" Toen werd het draadje afgeknipt en zij stortte in de diepte.

Ik zag er bij duizenden de draden doorgeknipt, waarvan de meesten in de afgrond neervielen; slechts enkelen werden door de engelen onderschept en in triomf naar de hemel gedragen.

Eensklaps verdween het heldere licht en weer was het stikdonkere nacht om mij heen. Toen dat enige ogenblikken had geduurd brak de maan weer door en werden mij getoond al mijn betrekkingen, de naaste zowel als die verre waren. Ik zag al mijn vrienden en bekenden, en ik zag mijzelf hangen aan een draadje boven de gapende afgrond. De magere bode zweefde gedurig om ons heen, en telkens werd een draadje doorgeknipt, en zo een enkele keer werd er een door de engelen gedragen, de meesten stortten in de diepte. Toen verdween de maan achter de wolken en ik zag een berg, waarop drie kruisen stonden. In het midden van deze drie hing de Zoon des mensen. Alleen Hij, en de plek waar het kruis stond, was verlicht, al het andere was in duisternis gehuld. Eensklaps scheen er een helder licht van Hem af, sterker dan dat van de zon in volle kracht, hetwelk afstraalde op sommige personen, ik geloof ook op mij, maar ik kon dat het beste bij een ander zien, want zij, die met dat licht bestraald waren, gaven glans van zich af. Toen hoorde ik een krachtige, maar teven een liefelijke stem uit de hemel, die zei: "*Welzalig is hij, die in Mijn Licht wandelt.*" Toen ontwaakte ik, en zie, het was een droom.

De uitlegging.

Ik was dagen achtereen in gepeins verzonken over de droom en kon wel iets vatten van de bedoeling, nochtans bleef er veel duisters voor mij in, en ik begeerde zeer de uitlegging te horen. Mijn begeerte werd na enige dagen vervuld, weer in een droom, die ik u verzoek nog eens geduldig aan te horen.

Ik droomde dat een liefelijke gedaante, in het wit gekleed, mij bij de hand voort leidde, en mij bracht in een schone hof waar onderscheiden schone planten, bloemen en vruchten mij in verrukking brachten. Mijn leidsman wees mij de roos van Saron, de lelie der dalen en de rode olianderplanten. Hij bracht mij bij een wijngaardrank met druiven, zo groot als ik ze nog nooit gezien had, en zei: "Dit zijn nu de druiven van

Eskol." Hij plukte een schone, mij onbekende vrucht, en mij die overreikende, sprak hij: "Dit is de granaatappel uit Kanaän, neemt en eet." Ik deed dat, en terwijl het bloedrode sap door mij genoten werd, voelde ik mij wonderlijk verblijd, en tevens versterkt. Hij bracht mij bij een doornenboom, en zei: "Voor dezen boom zal een dennenboom opgaan, en voor die distel zal een mirtenboom opgaan".

Ik zag de dudaïm en zijn schone vrucht, en werd daarna in de notenhof gebracht. Toen zag ik lieflijk zomerverblijf, dat met wilde wijngaardranken was begroeid, hetwelk een schoon gezicht opleverde. Hij nodigde mij om daarin enige ogenblikken te vertoeven. Toen wij plaats genomen hadden begon hij aldus tot mij te spreken:

"Ik ben gekomen om u de uitlegging te geven van de droom die gij gedroomd hebt. Die het hoort, die merkt er op. Volgens het eeuwige en onveranderlijke raadsbesluit Gods is de levensdraad van ieder sterveling bepaald, zowel het uur der geboorte, als dat des doods. De draden die gij gezien hebt zijn de levensdraden waaraan de mens hangt, die elke dag zou kunnen opmerken dat het leven is als een damp en als een weversspoel. Het geraamte dat gij gezien hebt, is de dood, die op bevel des Heeren als een getrouwe bode wordt uitgezonden om de levensdraad af te knippen. De afgrond is het eeuwige verderf, waarboven alle mensen hangen, omdat zij allen, ten gevolge van hun zonden, de eeuwige dood hebben verdiend. Hij, die in de Heere ontslaapt, komt in die plaats der rampzaligheid niet, de engelen nemen, als de levensdraad is afgeknipt, hem op, en voeren hem naar die plaats waar alle tranen van de ogen worden afgewist. Iedere polsslag nu wordt er zulk een draad afgeknipt, en niemand weet wanneer het zijn beurt is. De personen die bij de gapende afgrond staan, roepen luid om te waarschuwen tegen het gevaar en de afgrond waarboven zij hangen. De man, die in zijn toga een sierlijke rede hield, is de dwaze herder, die een vijand is van vrije genade. Zijn val was groot, en de put des af-gronds zal met dezulken bevloerd zijn. Het kruis op de berg, u getoond, is de lijdende en bloedende Zaligmaker. Die in Zijn Licht wandelt is geheel verlicht en verspreid een liefelijke glans van zich."

Toen hij dat gezegd had stond hij op, reikte mij de hand, en zei: "Die oren heeft om te horen, die hore." Toen hij dit gezegd had verdween hij, en ik ontwaakte.

De toepassing

Ziedaar mijn droom, oordeel nu of gij niet aan een draadje hangt, en of ik het zo ver mis heb.

"Nu ja, als jij het zo noemen wilt, maar het is maar een droom."

Het is een droom, die bevestigd wordt door de dagelijkse ervaring, en daar er niemand is wie het niet aangaat, zo dunkt mij dat het wel waardig is dat wij er eens ernstig over denken.

U zult toch niet ontkennen dat ons leven als aan een draadje hangt, en met recht wordt het daarom de levensdraad genoemd, en dat, wanneer die draad wordt doorgesneden, ons lot voor eeuwig is beslist.

"Maar zou u dan menen, dat de meesten van de mensen verloren gaan?"

Mijn mening geldt niet, alleen hebben wij te vragen wat God zegt, en als ik dan lees wat de Mond der Waarheid Zelf getuigt: "Tenzij iemand wederom geboren wordt, hij zal het Koninkrijk Gods niet zien", dan moet ik noodwendig besluiten dat er velen zullen verloren gaan en in de put des afgronds neerzinken.

Het is daarom noodzakelijk dat wij er elkaar op wijzen, en vragen: "Hoe staat het met u voor de eeuwigheid? Zijt gij bekeerd? Zijt gij wedergeboren?" En zo niet, haast u dan om uws levens wil. Als wij opmerkzaam zijn op hetgeen om ons heen gebeurt, dan zien wij dagelijks wat ik in de droom gezien heb, de levensdraden worden zo een voor een afgeknipt. Dartelende en spottende gaat er menig een de dood tegemoet, onbewust dat hij zo plotseling verrast wordt. Niet altijd behoeft de cholera te woeden om plotseling te worden weggerukt.